

TEATRUL DE STAT DIN SIBIU

Etapă semnificativă

Cu bucurie am constatat succesul re-purtat de Teatrul din Sibiu în recenta sa vizită în Capitală. N-a fost un musafir întâmplător și nici o trecere meteorică, „de plan“, ci o prezență ce a stîrnit interes și comentarii încurajatoare. După 16 premiere realizate, în stagiunea trecută, la ambele secții — română și germană —, după unele îndrăznețe încercări, colectivul sibian a simțit nevoia unui sever examen de calitate, a unei confruntări cu un public nou și exigent, cu întreaga presă de specialitate.

Reprezentările propuse — *Răceala* de Marin Sorescu. *Neînțelegerea* de Albert Camus și spectacolul de poezie și muzică populară veche românească *De viață, de dragoste, de moarte* — au oferit imaginea diversității de preocupări, potrivită disponibilităților colectivului. Turneul, în ansamblu, a mărturisit dorința trupei de a realiza calitatea artistică menită să reînscrisă teatrul din vechea vatră a Cibiului în rîndul celor mai apreciate teatre din țară.

Afișul turneului ne-a îngăduit să uităm, pentru moment, melodramele banale sau comedioarele modeste care au împînzit în ultima vreme afișele unor teatre bucareștine. Piesele lui Sorescu și Camus — marcînd linia unui program teatral ambițios, armonios și exigent — au ridicat în fața creatorilor probleme dificile, au angajat plenar trupa sibiană silînd-o să execute un antrenament greu, dar absolut necesar pentru înnoirea mijloacelor de expresie, pentru înfrîngerea inerției, a șabloanelor. Iată o concluzie la care și dezbaterile de la A.T.M., organizată pe marginea turneului, a ajuns.

Puse în scenă de regizori diferiți — Iulian Vișa (*Răceala*) și studentul-regizor Dragoș Galgoțiu (*Neînțelegerea*) — ambele reprezentații au angajat poziții creatoare, puncte de vedere insolite, interesante. A apărut tendința comună de a acționa energetic, cu forță de șoc, asupra spectatorilor, de a-i obliga să ia atitudine. Mai violent, mai stingaci, cu imperfecțiuni (în *Neînțelegerea*), mai echilibrat, mai armonios și mai convingător, prin originalitatea concepției, a compoziției și a stilului (în *Răceala*), tendința spre regia activă a constituit o mărturie a spiritului creator, îndrăzneț, sub semnul căruia Teatrul din Sibiu încearcă să-și acumuleze sporurile de calitate și de eficiență, să-și asigure valoarea competitivă. Ambele spectacole au

fost comentate, pe larg, în revista noastră*. În discuțiile de la A.T.M. au existat, în legătură cu spectacolul *Neînțelegerea*, opinii contradictorii; și deși acesta a fost primit cu rezerve de unii (Natalia Stancu și subsemnata), cu aprecieri favorabile, de alții (Valentin Silvestru, Theodor Mănescu, Bogdan Ulmu), talentul lui Dragoș Galgoțiu a fost considerat incontestabil. În notațiile de acum ne vom opri să semnalăm și un alt aspect dezvăluit în dezbateri, legat de aranjarea resurselor întregii trupe, de efortul ei spre omogenizare, spre atingerea mult rîvnitului ideal, pe care obișnuim să-l numim, în termeni consacrați, *echipă*.

În jurul celor doi tineri regizori, s-au adunat talente mature, de vîrste diferite, hotărîte să realizeze, printr-un efort comun și consecvent, programul preconizat de noul director al teatrului, Matei Pamfil, la deschiderea stagiunii. Actorii au reînviat disciplina studiului colectiv, vîdînd ambiția de a demonstra că trupa nu a îmbătrînit și nu s-a osificat.

Dacă în cele două spectacole menționate am putut desprinde, din mulțimea interpretărilor pline de vigoare și de expresivitate, cîteva afirmări individuale deosebite (Radu Basarab, Livia Baba, Constantin Stărescu, Ovidiu Stoichiță), în cel de-al treilea spectacol, *De viață, de dragoste, de moarte* (pus în scenă de Nicoleta Toia, cu rigoare profesională, cu un rafinat discernămint al valorilor folclorice autentice, cu știința efectului dramatic), am văzut echipa manifestîndu-se într-adevăr ca o forță dinamică. Și această montare — marcînd tendința de continuare a buneii tradiții sibiene, de valorificare scenică a comorilor creației populare — a evidențiat capacitatea ansamblului de a exprima impresionant ideea, priceperea actorilor de a crea atmosferă.

S-a desenat, așadar, o hartă a gîndirii și sensibilității contemporane, trecîndu-se dezinvolt și sigur de la polul creației populare la cel al creației culte reprezentative. În acest context, și în spiritul intransigenței ideologice și artistice, la confluența unor stiluri dramatice deosebite și totodată semnificative, *obiectivul continuității, cel al menținerii climatului artistic*, se arată a fi prioritar. Intrat de curînd în al patrulea deceniu al existenței sale, teatrul sibian ne-a făcut, prin aceste trei spectacole, promisiuni ferme.

Valeria Ducea

* *Neînțelegerea* — „Teatrul“, nr. 12/1979; *Răceala* — „Teatrul“, nr. 2/1980.